

Sygn. akt I CSK 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko M. S.A. z siedzibą w W.
o zapłatę, nakazanie i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 czerwca 2011 r., w ten sposób, że oddalił powództwo o zapłatę kwoty 50000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie autorskich praw osobistych powoda, zasądził na rzecz powoda kwotę 79300 zł tytułem wynagrodzenia, jakie miał otrzymać za nadzór autorski nad wdrożeniem jego projektu z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2007 r., oddalił w pozostałym zakresie apelację powoda oraz orzekł o kosztach procesu za obie instancje.

Skarga kasacyjna pozwanej oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania pozwana powołała przesłanki przewidziane art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego skarżąca połączyła z potrzebą wyjaśnienia, czy obowiązki odpowiadające swą treścią umowie o dzieło oraz umowie o świadczenie usług, przy założeniu, że dzieło stanowi utwór w rozumieniu prawa autorskiego, które wykonać ma osoba trzecia przy nadzorze jego twórcy, podlegać powinny ocenie przy zastosowaniu art. 639 k.c., czy też w odniesieniu do obowiązków związanych z nadzorem zastosowanie ma art. 734 w związku z art. 750 k.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest konsekwencją nierozpoznania przez Sąd Apelacyjny zarzutu przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu

wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżących zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako nowe i nierozwiązane dotychczas w przyjętym rozumieniu. Materia związana z umowami mieszanymi była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak też przedstawicieli doktryny prawa. Nie doszło jednak do wypracowania jednolitego stanowiska, z uwagi na konieczność formułowania wniosków z uwzględnieniem okoliczności i treści umów zawieranych przez strony. Z tej przyczyny dokonywana kwalifikacja odnosić się powinna do konkretnego stosunku prawnego. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że w każdej sprawie połączonej z tego rodzaju umową występuje zagadnienie prawne w rozumieniu przewidzianym art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zwłaszcza gdy brak argumentów za przyjęciem dowolności Sądu w ocenie stosunku prawnego będącego podstawą rozstrzyganych roszczeń.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstawy obejmującej naruszenie wskazanego przepisu prawa materialnego oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie zezwalają na taką ocenę w odniesieniu do wszystkich zarzutów skarżącego.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

es